ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

Σὲ μιὰ μικρὴ καὶ φτωχικὴ καλύβα κοντὰ στὴ Βανδάτη καθόταν ἕνας γέρος ξακουστὸς γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴ σοβαρότητά του. Τὸν ἔλεγαν Ἀβδοὺλ-Κασέμ. Ὅλοι τὸν σεβόντουαν καὶ ἡ φήμη τῆς σοφίας του ἦτανε τόσο μεγάλη, ὥστε ἀπὸ παντοῦ πηγαίνανε νὰ τὸν συμβουλευθοῦνε. Ὅποιος περνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὴν καλύβα του ζητοῦσε τὴν εὐλογία του, καὶ οἱ ἑτοιμοθάνατοι τὸν καλούσανε σιὸ προσκέφαλό τους γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ, μὲ τὶς προσευχές του, τίς πύλες τοῦ παραδείσου.

Ὁ Ἀβδοὺλ-Κασὲμ ζοῦσε μαζὺ μὲ τὸν Ἀλῆ, ἕνα μικρὸ ὀρφανὸ ποὺ τὸ εἶχε πάρει κοντά του ἀπὸ ψυχοποιὰ καὶ ποὺ ἔλεγε νὰ τὸν κάνῃ ἱερωμένο.

Κάποιο βράδυ ὁ Ἀβδοὺλ-Κασὲμ ξύπνησε τρομαγμένος ἀπὸ κάτι δυνατὰ χτυπήματα ποὺ τράνταζαν τὴν πόρτα του. Εἶπε τότε τοῦ Ἀλῆ νὰ παῃ νὰ κοιτάξῃ ποιὸς εἶναι. Ὁ Ἀλῆς ὅμως γύρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

— Εἶναι ὁ Γιακούμπ, ὁ κακοῦργος, εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή, καὶ λέει πὼς θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Καλά, ἀποκρίθηκε τότε ὁ Ἀβδοὺλ-Κασὲμ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ σηκωθῇ νὰ ντυθῇ.

— Μὴν πηγαίνεις, ἀφέντη, φώναξε ὁ Ἀλῆ. Τὸν φοβᾶμαι. Θὰ σὲ σκοτώσῃ. Μὴν πηγαίνῃς...

— Τί κακὸ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ; τοῦ ἀπήντησε ὁ σοφὸς γέρος. Ἂν μοῦ εἶναι γραφτὸ νὰ βρῶ τὸ θάνατο ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Γιακούμπ, ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω νὰ ἀποφύγω τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ!

Καὶ πῆγε καὶ βοῆκε τὸ ληστή, ποὺ περίμενε στὴν ὀξώπορτα.

— Ἔοχομαι, Ἀβδοὺλ-Κασεμ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Γιακούμπ, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ εὐχηθῇς στὸ θεὸ γιὰ τὸ πιὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ποὺ ἔχω σὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν ψεύτη τὸν κόσμο. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ εἶναι ἑτοιμη νὰ πετάξῃ στὸν οὐρανό. Ἔλα νὰ παρακαλέσῃς γι' αὐτὸ τὸν Ἀλλάχ.

— Καλά, σὲ ἀκολουθῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβδοὺλ-Κασέμ.

Καί, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸν Ἀλῆ, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ φύγῃ τέτοια ὥρα ἀπ' τὸ σπίτι του, πῆρε τὸ ραβδί του καὶ ἀκολούθησε τὸ Γιακούμπ, τὸν ξακουστὸ αἱμοβόρο ληστή, ποὺ βάδιζε μπροστὰ μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι.

Περασαν κάμπους καὶ λαγκάδια. Δρόμο πέρναν δρόμο ἀφῆναν. Ὅποιος ἄλλος ἤτανε στὴ θέση τοῦ Ἀβδοὺλ-Κασὲμ θὰ φοβότανε νὰ περπατάῃ μὲς στ' ἄγρια μεσάνυχτα στὸ πλάϊ τοῦ κακοῦργου τοῦ Γιακουμπ. Ἀμέτρητα ἤτανε τὰ κακουργήματα ποὺ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ ἀρχὲς τὸν ζητούσανε νὰ τοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι. Ἦταν ἀδάντροπος καὶ ἀσεβής. Κάθε κουρέντα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα του ἤτανε καὶ φαρμακερὴ βλαστήμια Μὰ ὁ Ἀβδοὺλ-Κασὲμ τὸν ἀκολουθοῦσε χωρὶς νὰ φοβᾶται καθόλου. (Τί ἔχει νὰ φοβηθῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νοιώθει μέσα του τὸ Θεό;) Μόνο ποὺ ἤτανε λυπημένος, γιατὶ σκέφτηκε πὼς ὁ Γιακούμπ θὰ τὸν θέλῃ σιγουρα γιὰ τὴν κόρη του τὴν Ἀϊσά, τὸ πανεύσμο αὐτὸ πάλλευκο λουλοῦδι ποὺ ἔμοιαζε κοντὰ στὸν πατερα του σᾶν κρῖνος δίπλα σ' ἀγριοτσουκνίδα, σὰν περιοτερα δίπλα σὲ κοράκι. Αὐτὴ λοιπὸν θὰ ψυχομαχοῦσε τωρα, γι' αὐτὴν νὰ τὸν σήκωσε ὁ Γιακοὺμπ ἀπ' τὸ κρεββατι του. Καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ κακοῦ γέρου ἤτανε βαρειὰ, βαρειὰ σὰ μολοῦβι..

Μολις ἔφασαν σιὸ σπίτι τοῦ Γιακούμπ, ὁ ληστὴς ὡδήγησε τὸ γέρο στὸ σταῦλο, τοῦ ἔδειξε ἕνα παχουλὸ γουρουῦνι ποὺ ἤτανε πεσμένο ἀνάσκελα μὲς στὶς κοπριες, καὶ τοῦ εἶπε.

— Αὐτο εἶναι τὸ πειὸ ἀγαπημένο μου πρόσωπο σὲ τοῦτον τὸν κόσμο. Αὔριο ὅμως τὸ πρωῒ νἄρθῃ ὁ Χασαπης νὰ μοῦ τὸ σφάξῃ. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸ εὐλογήσῃ. γιὰ νὰ παῃ ἡ ψυχή του στὸν Ἀλλὰχ καθαρὴ καὶ συχωρεμένη ἀπο τις ἁμαρτιες της....

Ὁ Ἀβδουλ-Κασεμ ἔφριξε μπρὸ, στην τοση ἀδιαντροπιά καὶ ἀσέβειαι τοῦ Γιακούμπ. Μὰ ὁ θυμος τοῦ περασε στὴ στιγμὴ. Καὶ τράβηξε κατὰ την πόρτα, λέγοντας, με γλυκὸ χαμόγελο.

— Αὐτο που ἔκανες, Γιακούμπ, δεν ἤτανε καθόλου καλό. Ὁ Ἀλλαχ νὰ σὲ πληρωσῃ γι' αὐτό σου τὸ φερσιμο ὅπως σοῦ πρέπει.

Πρὶν ὅμως πρυφτάσῃ ν' ἀποσώσῃ το λογο του, ὁ Γιακοὺμπ εἶχε γίνει ἄφαντος, ἐνῶ κι' ἕνας ἄλλος χοίρος παρουσιαζόταν ξαφνικὰ καὶ ἄρχιζε νὰ κυλιέται μὲς στις ἀκαθαρσίες.

Ἡ Ἀϊσα, ἡ κορῃ τοῦ Γιακούμπ, ἄκουσε κάτι φωνὲς στὸ σταῦλο κι' ἔτρεξε νὰ δῇ τι γινεται. Μόλις ὅμως εἶδε τον Ἀβδουλ-Κασέμ, σταθηκε σαν ἀπευθυλωμενη και τον ρώτησε :

— Ποῦ εἶναι ὁ πατερας μου;

— Κουραγιο, παιδί μου Ἀϊσα, τῆς εἶπε τότε ὁ σοφὸς γέρος, καὶ τῆς ἔδειξε τα δύο γουρούνια. Σκύψε το κεφαλι σου μπρος στὸν Ἀλλὰχ που εὐδοκησε νὰ σου στειλῃ αὐτη τη δοκιμασία κι' εὐχαριστησε τον επειδη χάριζε τὴ ζωὴ τοῦ πατερα σου καὶ τοῦ πηρε μοναχα τὴν ἐξωτερικὴ ἀνθρώπινη μορφή...

Αὐτα της εἶπε ὁ Ἀβδοὺλ-Κασεμ καὶ ξεκινησε περίλυπος γιὰ τὴν καλύβα του.

***

Ὅταν ἡ Ἀϊσὰ βρέθηκε μονη ἀνάμεσα στὰ δύο γουρούνια, ἔνοιωσε στὴν καρδιά της ἀνείπωτο πόνο. Ὁ πατέρας της τὴν κακομεταχειριζόταν πάντα. Γιὰ ψύλλου πήδημα, τῆς μελάναιζε τὸ κορμί ἀπ' τὸ ξύλο. Λόγο καλὸ δὲν θυμότανε νὰ εἴχε ἀκούσει ποτὲ ἀπ' τὸ στόμα του. Πολλὰ βράδυα τὴν ἄφηνε νηστική, μόνο μ' ἕνα κομμάτι ψωμί. Ὅσοτόσο ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε και τὸν σεβότανε. Πατέρας τῆς ἤτανε στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ψέμματα; Δὲ μποροῦμε μεῖς νὰ κρίνουμε τὰ γονικά μας...

Χρόνια τώρα ἄκουγε τὸν κόσμο νὰ λέῃ πὼς ὁ πατέρας της ἤτανε κακοῦργος καὶ ληστής, μὰ οὔτε στιγμὴ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν θεωρῇ πρόσωπο ἱερο καὶ τιμημένο... Οὔτε τώρα, ποὺ τὸν εἶχε μπροστά της μεταμορφωμένο σὲ ουροῦνι καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ κυλιέται μὲς τὶς λάσπες κιτὶς βρωμιές.

Μὰ ποιὸ ἀπ' τὰ δύο γουρούνια ἦταν ὁ πατέρας της;

Αὐτὸ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸ μάθῃ, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμα νὰ τὸν περιποιεῖται καὶ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτόν. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ. Γιατί, σταν, μὲ μάτια δακρισμένα καὶ πουρκωμένη τὴν καρδιά, πῆγε νὰ ταΐσῃ τὰ δύο βρώμικα ζῶα, τὸ ἕνα ἀπὸ δαῦτα τῆς δάγκωσε μὲ λύσσα τὸ χέρι. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ἀϊσὰ ἤκανε νὰ πάῃ κοντά του, ἐκεῖνο φαινόταν ἕτοιμο νὰ τῆς κάνῃ κακό. Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία τῆς φτωχῆς τῆ. κόρης πὼς τὸ μοχθηρὸ αὐτὸ γουροῦνι ἦταν ὁ πατέρας της. Ἀντὶς ὅμως ν' ἀγανακτήσῃ μὲ την τόση κακία του, ἀποφάσισε νὰ τὸν φροντίζῃ μὲ περισσότερη στοργή, γιὰ νὰ τὸν παρηγορησῃ καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ λησμονήσῃ λιγάκι τὴ σκληρὴ τιμωρία τοῦ Ἀλλάχ.

***

Σὲ λίγο ὅμως καιρό, τὸ παράδοξο τοῦτο περιστατικὸ εἶχε μαθευτῆ σ' ὅλη τὴ χώρα. Κ' ἕνα πρωῒ, παρουσιάστηκαν στὸ σπίτι τοῦ Γιακούμπ μερικοὶ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν πιάσουν.

Ἡ Ἀϊσὰ τοὺς εἶπε τότε πὼς δὲν μποροῦσανε νὰ πᾶνε στὴ φυλακὴ ἕνα γουροῦνι, γιατὶ θὰ γινόντουαν τὸ περίγελο τοῦ κόσμου. Μὰ ποῦ νὰ τοὺς γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Ἐκεῖνοι ὅμως τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι :ἤθελαν σώσει καὶ καλὰ νὰ πιάσουν τὸν κακοῦργο. Τότε ἡ Ἀϊσὰ εἶδε καὶ ἀπόφασε, τοὺς πῆγε στὸ σταῦλο, τοὺς ἔδειξε τὰ δυὸ γουρούνια καὶ τοὺς εἶπε :

— Ὁριστε τὰ δυὸ γουρούνια. Ξεχωρίστε μόνοι σας ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶναι ὁ πατέρας μου, καὶ πάρτε το.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας τὰ βρήκα ε σκοῦρα γιατὶ δὲν ἤξεραν ἀλήθεια τί νὰ κάνουν. Πήγανε τότε στὸ μεγάλο Βεζύρη Γκιαφὰρ νὰ τοὺς ὁρμηνεύσῃ ἐκεῖνος. Καὶ κεῖνος ὅμως βρεθηκε σὲ δύσκολη θέση τί ἀπάντησῃ νὰ δώσῃ. Θυμήθηκε ὅμως τὸ χαλίφῃ Χαρουν-Ἀλ-Ρασιδ, ποὺ τὸν εἶχε ἀπὸ καλὸ μάτι, καὶ ξέροντας πόσο ὁ ἄρχοντας αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ δικαιοσύνῃ, πῆγε καὶ τον βρῆκε καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα μὲ τὸ ν. καὶ μὲ τὸ σίγμα.

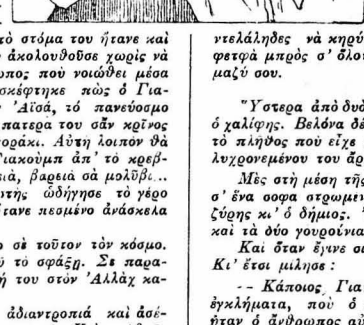

Ὁ Χαρουν Ρασὶδ σκέφτηκε λίγο καὶ ὕστερα εἶπε:

— Ἄκου, Γκιαφάρ. Πρέπει ὅλ ς ὁ κόσμος νὰ μάθῃ την ἀποφασή μου. Στεῖλτε λοιπὸν νὰ φωνάξουν τὴν Ἀϊσὰ μὲ τὰ δυὸ γουρουνια καθώς καὶ τὸ δερβιση Ἀβδοὺλ-Κασὲμ μὲ τον παραγυιό του. Νὰ τοὺς φέρῃς μπρος στὸ σεραῒ μου καὶ νὰ βάλῃς ντελάλῃδες νὰ κηρύξουν σ' ὅλη μου τὴν πόλη πὼς σήμερα θὰ βγάλω φετφὰ μπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ τώρα, σύρε στὸ καλὸ κι' ὁ Ἀλλὰχ μαζύ σου.

***

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὅλα ἦταν ἕτοιμα, ἔτσι ὅπως εἶχε διατάξει ὁ χαλίφῃς. Βελόνα δὲ μποροῦσες νὰ ρίξῃς μπρὸς στὸ σεραῒ ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε μαζευτεῖ ἐκεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ σοφὴ ἀπόφαση τοῦ πολυχρονεμένου του ἄρχοντα

Μὲς στὴ μέση τῆς μεγάλης πλατείας, καθόταν ὁ Χαροὺν Ρασίδ, πάνω σ' ἕνα σοφα στρωμενο μ' ἀείμητα χαλιά. Δίπλα του στεκόντουσαν ὁ βεζύρης κι' ὁ δήμιος. Ἀντίκρυ του ὁ Ἀβδοὺλ-Κασέμ, ὁ Ἀλῆς, ἡ Ἀϊσὰ καὶ τὰ δύο γουρούνια.

Καὶ σταν ἔγινε σιωπὴ στὸ πλῆθος, Χαροὺν Ρασὶδ ἔλαβε τὸ λόγο. Κι' ἔτσι μίλησε :

-- Κάποιος Γιακούμπ ὀνόματι, ἔχει βάρος στὴ συνείδησί του πολλὰ ἐγκλήματα, ποὺ ὁ νόμος τὰ τιμωρεῖ μὲ θάνατο. Θέλημα τοῦ Ἀλλὰχ ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ γίνῃ γουροῦνι. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς καὶ ἡ δικαιοσύνῃ τῶν ἀνθρώπων πρεπει νὰ κάνῃ ὅτι πρέπει.

Καί, γυρνῶντας στὴν Ἀϊσὰ τῆς εἶπε :

— Εἶσαι θυγατέρα τοῦ Γιακούμπ. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μᾶς δείξῃς ποιὸ ἀπ' τὰ δυο γουρούνια εἶνε ὁ πατέρας σου;

— Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν! φώναξε τότε ἡ Ἀϊσά, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ χαλίφῃ. Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ καταδώσω τὸν πατερα μου; Ἐξάλλου, τὰ δυὸ γουρούνια εἶνε ὅμοια. Πῶς μπορῶ νὰ τὰ ξεχωρίσω;

— Πρέπει ὅμως νὰ σφάξουμε ἕνα ἀπ' τὰ δύο! ἦταν ἡ ἀπόκριση τοῦ Χαρουν-Ρασὶδ. Δὲ θέλεις νὰ μιλήσῃς; Ἐ, λοιπὸν : θα τὰ σφάξουμε καὶ τὰ δύο!..

Τότε ἡ Ἀϊσὰ ἔτρεξε καὶ ἀγκάλιασε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο γουρούνι' ἄρχισε να τὸ χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὸ φιλαῃ, χύνοντας μαῦρα δάκρυα. Μά, περίεργο πρᾶγμα: Ἐνῶ ὥς τότε δεν ἄφηνε τὴν κόρη του νὰ πλησιάσῃ, τώρα τριβότανε κοντά της καὶ ἀπ' τὸ στόμα του ἔβγαιναν κατι λυπητεροὶ ἤχοι, ποὺ μπορούσανε νὰ ραγισουνε καὶ πέτρες ἀκόμα..

Καὶ ιο γουρουῦνι ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ ξαναγίνε αι ἄνθρωπος, ὅπου φανερώθηκε ὁλό-

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ 500 ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ !...

Ὁ Κάρλος Ράϋ καὶ ἡ λατρευτή του Μαρία ντὲ Κανέλο. Πιστολιὲς στὸν ἀέρα. — «Βοήθεια !...» Ἡ δολοφονία. Αἱ ἀνακρίσεις. Νεκροψίαι ἐπὶ νεκροψιῶν. Ἡ κυανιοῦχος ποτάσσα. Πεντακόσιες αὐτοκτονίες ! Μάχη μὲ τοὺς δολοφόνους. Τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ σκοτεινὸν κλπ. κλπ.

Ἡ κοινὴ γνώμη ὁλοκλήρου τῆς Ἀργεντινῆς εἶνε ἀπὸ μηνῶν ἀνάπαυστη ἐξ αἰτίας μιᾶς μυστηριώδους δολοφονίας, ἡ ὁποία εἶνε μοναδικὴ στὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ δράσται τῆς δολοφονίας αὐτῆς δὲν ἔχουν τιμωρηθῆ ἀκόμη καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἡ δολοφονία αὐτὴ προκάλεσε 500 αὐτοκτονίες εἰς διάστημα λίγων μηνῶν καὶ ἐπὶ πλέον ἔγινε αἰτία νὰ καταστραφῆ τὸ μέλλον πολλῶν δικαστικῶν καὶ ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔχει ὡς ἑξῆς : Ὁ δὸν Κάρλος Α. Ράϋ, ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, εἶχε μιὰ ὡραιοτάτη φίλη, τὴν ὁποία διατηροῦσε μέσα στὸ σπίτι του.

Τὸ πρωῒ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1926 ἡ σενορίτα Μαρία Πόεϋ ντὲ Κανέλο ἐπισκέπτεται ἡ ὡραία φιλενάδα τοῦ δὸν Ράϋ ἐμφανίσθηκε στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ του φίλου της καὶ ἔρριξε ἀρκετὲς πιστολιὲς στὸν ἀέρα φωνάζοντας βοήθεια. Στοὺς διαβάτες καὶ στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως ἡ σενορίτα Πόεϋ ἐδήλωσε ὅτι πρὸ ὀλίγης ὥρας μπῆκαν μέσ' στὸ σπίτι δυὸ κακοποιοὶ προσωπιδοφόροι, ἐδολοφόνησαν τὸν δὸν Κάρλο Ράϋ ἐπάνω στὸ κρεββάτι του κι' ἔπειτα ἔγιναν ἄφαντοι.

Ἡ ἀστυνομία ἄρχισεν ἀμέσως ἀνακρίσεις χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπόλυτη πίστη στὶς πληροφορίες τῆς σενορίτας Πόεϋ, τὴν ὁποία μάλιστα ὑποπτεύθηκε ὅτι εἶχε ἀναμιχθῆ, ἂν δὲν εἶχε πρωτοστατήσει στὴ δολοφονία τοῦ φίλου της.

Πράγματι δὲ ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ ὡραία Μαρία Πόεϋ ντὲ Κανέλο, ἐκτὸς τοῦ δὸν Κάρλος εἶχε καὶ ἕναν ἄλλον φίλον, τὸν δὸν Ζοζὲ Περέϋρα, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ αὐτὸς δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ Μπουένος Ἄϋρες.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ νεκροψία ποὺ ἐνήργησε ὁ ἰατροδικαστὴς δόκτωρ Πάντο ἀπέδειξε ἴχνη κυανιούχου ποτάσσας στὰ ἐντόσθια τοῦ δολοφονηθέντος.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν διπλῆ αὐτὴ ἀποκάλυψη ἡ ἀστυνομία συνέλαβε ἀμέσως τὸν δὸν Ζοζὲ Περέϋρα καὶ τὴν σενορίτα Κανέλο.

Οἱ φίλοι τοῦ δὸν Ζοζὲ ἐνήργησαν τότε καὶ ἔγινε μιὰ δεύτερη νεκροψία, ἀπὸ ἄλλους γιατροὺς οἱ ὁποῖοι ἐβεβαίωσαν ὅτι δὲν βρῆκαν κανένα ἴχνος κυανιούχου ποτάσσας στὰ ἐντόσθια τοῦ δὸν Κάρλος.

Γιὰ νὰ δικαιολογήσουν καθένας τὴν ἄποψί του, οἱ ἐμπειρογνώμονες ἔγραψαν σχετικὲς ἐκθέσεις ποὺ ἔφθασαν τὰ 4.000 φύλλα δακτυλογραφημένα !..

Ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν ἐπίσης στῆλες ὁλόκληρες ἐπὶ μῆνες γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή, ἡ ὁποία στὸ τέλος κατέληξε νὰ διαιρέσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀργεντινῆς σὲ δυὸ ἀντίθετες μερίδες, ἡ κάθε μιὰ τῶν ὁποίων ὑποστήριζε μὲ φανατισμὸ τὴν ἄποψή της. Ἔφθασαν καὶ οἰκογένειες ἀκόμη νὰ διαιρεθοῦν !..

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό. Ἐπειδὴ ἡ ἐφημερίδες δημοσίευαν λεπτομερεῖς καὶ ἐκτετομένες διατριβὲς γιὰ τὴν χρῆσι καὶ τὰ κερασυνοβόλα ἀποτελέσματα τῆς κυανιούχου ποτασσας εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ἐσημειώθησαν στὴν Ἀργεντινὴ 500 αὐτοκτονίες μὲ τὸ δηλητηριο αὐτό !

Ἐπὶ πλέον ὁ δυστυχὴς δόκτωρ Πάντο ποὺ εἶχε κάνει τὴν πρώτη νεκροψία καὶ εἶχε γράψει γιὰ τὴν ἐνέργεια τῆς κυανιούχου ποτάσσας ἔγινε ἀντικείμενο σφοδρῶν ἐπιθέσεων διὰ τοῦ τύπου γιὰ τὰς γενομένας αὐτοκτονίας. Ἐπίσης τὸν ἐξελοκόπησαν πολλοὶ στὸ δρόμο καὶ τέλος ἐγκατελείφθη ἀπὸ ὅλη τὴν πελατεια του !

Μιὰ μέρα δὲ ὁ δυστυχὴς ἀπέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδίας !..

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀστυνομία συνεχίζουσα τὰς ἐρεύνας της συνεκέντρωσε νέα στοιχεῖα ποὺ ἐπεβάρυναν δυὸ νέους ὀνόματι Βίκτωρ Ἄντια τὸν ἕνα καὶ Ζοζὲ Λιάκου τὸν ἄλλον. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πολύωρη καὶ δραματικὴ κατάδιωξη, κατὰ τὴν ὁποία ἀντηλάγησαν ἑκατοντάδες πυροβολισμῶν κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ὅταν ὡδηγήθησαν στὸν ἀνακριτὴ καὶ οἱ δυὸ ἐδήλωσαν ὅτι αὐτοὶ εἶχον δολοφονήσει τὸν δὸν Κάρλος. Κατόπιν αὐτοῦ ἀπεφυλακίσθησαν ὁ δὸν Ζοζὲ Περέϋρα καὶ ἡ σενορίτα Μαρία Πόεϋ ντὲ Κανέλο.

Ἀλλὰ πρὸ ἡμερῶν οἱ δυὸ ὑποτιθέμενοι δολοφόνοι ἀνεκάλεσαν τὴν πρώτη τους κατάθεσι κι' ἐδήλωσαν ὅτι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν κάνουν διὰ τῆς βίας ὑποβληθέντες στὸ μεσαιωνικὸ «βασανιστήριο τοῦ νεροῦ» ! Μετὰ τὴ νέα αὐτὴ δήλωση ἡ ἀστυνομία συνέλαβε καὶ πάλι τὸν δὸν Περέϋρα καὶ τὴν δόνα Μαρία καί... ἔχει ὁ Θεός !..

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΩΤΕΡΩΝ...

Ὁ δεκανεὺς Μάριος νέος λαπρὸς ἀπ' τὴν εὐανδρο Μασσαλία— κάνει θεωρία στοὺς στρατιῶτες του. Ἄξαφνα περνάει ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματος. Στέκουνται τότε ὅλοι προσοχὴ καὶ τὸν χαιρετᾶνε. Μὰ ὁ διοικητὴς δὲν ἔμεινε φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν τρόπο του χαιρετισμοῦ. Κι' φωνάζει τὸ Μάριο.

— Δεκανέα !

— Παρών, κύριε διοικητά Διατάξατε !

— Οἱ ἄνδρες σου δὲν ξέρουν νὰ χαιρετήσουν κανονικῶς. Τί κατάστασις εἶν' αὐτή ; Δέν τοὺς κάνεις θεωρία πῶς πρέπει νὰ χαιρετᾶνε; Ὁκταήμερον αὐστηρὰν γιὰ τὴν ἀμέλειά σου;

Ὁ Μάριος ἔφαγε τὴν ὀχτάρα χωρὶς ν' ἀντιμιλήσῃ. Μόλις ὅμως βγῆκε ἀπ' τὸ πειθαρχεῖο, τραβάει γραμμὴ γιὰ τὰ γραφεῖα τοῦ συντάγματος.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρω εὐσεβάστως, λέει τότε τοῦ διοικητοῦ του, ὅτι ἡ πειθαρχία τοῦ στρατεύματος, κύριε διοικητὰ διατρέχει μεγαλο κίνδυνο. Συλλογισθήκατε τί θὰ ποῦν οἱ στρατιῶται ὅταν βλέπουν ἐμᾶς τοὺς ἀνωτέρους νὰ μαλλώνουμε καὶ νὰ μαλλιοτραβιόμαστε μπροστά τους ;

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Δυτικῆς Γαλλίας. Ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ἀπέφευγε συστηματικὰ κάποιον συμπολίτη του, στὸν ὁποῖον χρωστοῦσε ἕνα ποσὸν ἀρκετὰ σημαντικό, ὅταν μιὰ μέρα τὸν εἶδε να ξεφυτρώνῃ μπροστά του.

— Σ' ἔπιασα φιλαράκο μου, τοῦ σφύριξε ὁ δανειστὴς ἱκανοποιημένος. Πλήρωσέ με !

— Φυσικὰ θὰ σὲ πληρώσω. Καλὰ ποὺ σὲ βρῆκα κιόλας ἐδῶ, γιατὶ τ' ἀπόγεμα σκόπευα νὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου νὰ σὲ ξεπληρώσω. Μὰ γιατὶ εἶνε κίτρινα τὰ μάτια σου ;

— Τί ; πῶς εἶπε: ; Τα δικά μου ;

— Ναί ! Δὲ γοιώθετε τὸν ἑαυτό σας ἄσχημα ;

— Ὄχι.

— Ἐν τούτοις ἐμένα δὲ μ' ἀπατᾶ ἡ ὄψις σας. Εἴστε ἄρρωστος. Κλεῖσε τὰ ματιά σας, ἀνοῖξτε τὸ στόμα σας, βγάλτε τὴ γλῶσσα σας ἔξω.

Ὁ... κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς ὑπήκουσε στὰ λόγια τοῦ γιατροῦ, ἔκλεισε τὰ ματια του, κι' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐξαφανιστηκε στὴν πρώτη γωνιὰ τοῦ δρομου...

Ἡ ἱστορία αὐτή, βεβαιώνει τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ ἀπ' ὅπου τὴν πήραμε, εἶνε ἀληθινή, μολονότι φαίνεται ἀπίστευτη.

κληρος ὁ Γιακούμπ-μὰ ἕνας ἀλλοιώτικος Γιακούμπ, ἕνας ἥρεμος; ἄνθρωπος ποὺ ἔκλαιγε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρέσῃ γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ τῆς εἶχε κάνει ἄλλοτε.

Ὁ Ἀλλὰχ εἶχε λυπηθῆ τὸν κακοῦργο, βλέποντας τὸν πόνο τῆς κόρης του...